

Phần 3

Ông Ninh tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại reo liên hồi. Đầu dây bên kia vẫn giọng nói mà ông đã nghe mấy hôm nay:

- Hãy tới mà đón họ về!
- Họ ở đâu?
- Ở đúng căn phòng 415 khách sạn tân hôn bữa trước!

Bất kể giờ giấc, lúc đó là hai giờ sáng, ông Ninh đi ngay tới khách sạn M. Nhân viên lễ tân rất đỗi ngạc nhiên khi nghe ông nói, họ quả quyết:

- Căn phòng đó hiện đang bỏ trống, đến sáng mai thì mới có khách đã đăng ký trước:

- Nhưng con tôi đang ở đó!

Thấy ông Ninh có vẻ căng thẳng, họ đành phải cho người dẫn lên đến tận nơi. Trước khi mở cửa người bồi phòng nói:

- Chính tôi mới vừa mở cửa vào dọn dẹp hồi đầu hôm nay, làm gì có ai trong đó.

Nói thế nhưng cô ta vẫn mở cửa phòng. Và cô đã tròn xoe mắt khi thấy hai người đang ngủ say trên giường!

Ông Ninh reo lên:

- Tuấn đây mà!

Cả hai Tuấn và Thu Nguyệt choàng tỉnh. Họ vẫn chưa biết mình đang ở đâu, khi trông rõ cha Tuấn vẫn chưa tin:

- Ba, có phải ba không?

Thu Nguyệt thì như kẻ mộng du, cô nhìn lơ mơ mọi người, miệng nói lảm nhảm như đang mơ... Ông Ninh phải lay con trai:

- Ba đây, còn mẹ con đâu, các con có gặp bà ấy không?

Nghe nhắc đến mẹ, Tuấn mới hoàn hồn:

- Mẹ bị nguy rồi ba ơi!

- Mẹ con làm sao, Tuấn?

Tuấn không nói gì thêm, trở lại trạng thái lơ mơ giống như Thu Nguyệt. Dù ông Ninh có hỏi thêm gì họ cũng im lặng...

Mãi đến khi theo cha về tới nhà Tuấn mới nói một câu không rõ ràng:

- Ngôi nhà hoang, biệt thự Thủy Dương ở Long Hải...

Riêng Thu Nguyệt thì ôm mặt khóc, thần kinh chùng như bị kích động mạnh nên nổi một tiếng động xung quanh cũng làm cô giật mình kêu thét lên!

Ông Ninh nhìn các con mà lo lắng vô cùng. Ông ngồi cạnh bên chúng, chờ Tuấn tỉnh lại hỏi cho rõ đầu đuôi. Mãi đến sáng hôm sau, vô tình nhặt được mẫu giấy nhỏ rơi ra từ túi áo của Tuấn. Trên tờ giấy ghi dòng chữ viết tháu: “Hãy đưa họ ra khỏi đó, nếu không thì những người còn lại cũng sẽ giống như họ...”

- Chẳng hiểu gì cả!

Ông Ninh thở dài, bởi dòng suy nghĩ của ông bị bế tắc ở đó...

Nhưng cuối cùng, ông nhớ lại câu nói của Tuấn lúc ở khách sạn, ông lẩm bẩm:

- Biệt thự Thủy Dương, ngôi nhà hoang ở Long Hải...

Ông reo lên:

- Đúng rồi!

Việc tìm ra ngôi nhà không khó lắm với ông Ninh. Nhưng khi bước vào sân thì đúng là gay go đối với một người chưa từng giáp mặt với nỗi sợ hãi như nhà nghiệp chủ vốn hiền lương như ông này...

Ngôi nhà hoang vắng như thế này sao gọi là biệt thự Thuỳ Dương. Cũng may là trước lúc vào đây ông đã được một chủ quán nước ở cách đó hơn cây số đã nói khá rõ:

- Cái tên biệt thự Thuỳ Dương là người chủ đặt cho hơn hai mươi năm trước, lúc họ còn lui tới nơi đây. Chớ còn sau này khi họ bỏ hoang thì chỉ có rắn rết, dơi, chuột chọn làm nơi cư trú không một ai bén mảng tới”.

Nghe vậy và nhất là khi giáp mặt, nhìn vẻ hoang sơ tối tăm của ngôi nhà, ông Ninh định quay ra. Nhưng nghĩ đến vợ và cú điện thoại của ai đó, ông thu hết can đảm bước sâu vào nhà.

Và cũng không lạ khi chỉ có một phòng duy nhất trong ngôi nhà hoang là mở cửa. Do cửa mở rộng, ánh sáng bên ngoài lùa vào nên tầm mắt ông Ninh nhìn suốt được mọi vật ở trong đó...

- Trời ơi!

Ông kêu lên thán thốt khi nhìn thấy có hai bộ xương người nằm sòng đôi trên sàn nhà!

Vốn không quen với những chuyện gây cảm giác mạnh nên ông Ninh định bước lùi, nhưng chợt ông nhìn thấy ở cổ tay một bộ xương có đeo một chiếc vòng cẩm thạch có bọc vàng với hình chạm khắc đặc trưng. Vật mà vừa thoát nhìn thấy ông đã nhận ra ngay, bởi chính ông đã mua nó từ Hồng Kông về tặng vợ?

- Trời ơi, Thu Dung!

Vật chứng thì đã chắc, nhưng ông Ninh lại không tin đó là hài cốt của vợ, bởi từ lúc bà ra đi đến nay mới mấy ngày, nếu có chết thì đâu đã phân huỷ tro xương như thế?

Còn đang phân vân thì ông Ninh nghe vọng ra từ căn phòng đóng kín cửa phía sau ông, giọng của một phụ đứng tuổi:

- Hài cốt của chính vợ ông đó, hãy đem về chôn cất đi. Người nằm bên cạnh là cha ruột của đứa con mà ông đang nuôi dưỡng, đem đi hay không là tùy ông. Nhưng tôi nói cho ông rõ, nếu xương cốt mà để đây thì đời đời sẽ luân phiên trong nhà ông và nhà người kia rồi sẽ lần lượt bị kết cục bi thảm như thế này! Hãy đưa họ đi...

Thấy ông Ninh còn lưỡng lự, người đó nói tiếp:

- Ông muốn biết tôi là ai mà lại giúp ông trong việc này? Tôi chính là người đã gọi điện cho ông sáng nay. Tôi cũng chính là mẹ đẻ ra Lan Ngọc và cũng

chính tôi, vì tôi mà ngày trước cách đây hai mươi lăm năm tụi nó mới gây rắc rối cho nhau, dẫn đến oan khốc như vậy ngày hôm nay. Tôi ân hận quá và ước muốn duy nhất bây giờ là chấm dứt sự hận thù ở đây. Rồi đây tôi và con Lan Ngọc sẽ rời xa vĩnh viễn... Ông hãy mau đi đi, trước khi con Ngọc trở về đây vào trời tối!

Không chút chần chừ, ông Ninh quơ vội tấm trải giường xé ra bọc riêng hai bộ xương rồi vội vã đưa hài cốt vợ ra xe, chạy một mạch về Sài Gòn...

Từ trong phòng kín cái bóng lướt nhẹ như sương khói của người phụ nữ, mẹ của Lan Ngọc bước ra. Bà nhìn bộ xương cốt còn bỏ lại, khẽ lắc đầu thở dài...

Đúng là oan nghiệt! Bởi nếu để bộ xương ở lại, như bà nói lúc nãy với ông Ninh, thì mãi mãi hồn phách của người này sẽ lệ thuộc vào con gái bà. Anh chàng Quang sẽ vĩnh viễn chịu sự sai khiến của Lan Ngọc và rồi đời đời kiếp kiếp sẽ nối tiếp những chuyện hận thù, báo oán không dứt...

Vậy phải làm sao?

Hồn phách của người đàn bà đã một đời chịu oan khổ nay lại đứng trước điều khó... Bởi nếu bà không tự tay đem bộ hài cốt ra khỏi đây, mà điều đó là không thể trong thế giới cõi âm, nếu phạm phải thì hồn bà sẽ là hồn ma bóng quế, là oan hồn uổng tử không chôn dung thân, nhưng thêm một điều ác nữa đối với Quang thì lòng bà không muốn.

Lan Ngọc, hiểu cho mẹ, mẹ phải làm một việc mà con sẽ không hài lòng. Nhưng mẹ đành phải thôi... Mẹ muốn con siêu thoát, đừng lo cho mẹ.

Bà cúi xuống xách bộ hài cốt và bước nhanh ra ngoài, hướng về phía sân sau ngôi nhà. Bộ hài cốt được bà đặt dưới gốc cây sứ già, nơi mà ngày xưa Quang và Thu Dung bắt đầu cuộc tình.

Ý của bà rất rõ: Bà dành bộ xương này để đến một ngày nào đó cô vợ của Quang trở lại mang đi, hay làm gì đó tùy cô ta. Nó thuộc về người đàn bà ấy chứ không phải là Lan Ngọc con gái bà. Lan Ngọc phải siêu thoát, chớ không thể vướng hệ lụy tình ái linh tinh...

Đào một hố sâu cạnh gốc sứ, đặt bộ hài cốt vào đó xong, bà đứng lặng người khá lâu. Bà hiểu đây là lần cuối cùng bà còn lảng vảng nơi đây. Bởi sau vài khoảnh khắc nữa thì một lần nữa tuy cùng là hồn phách, nhưng giữa bà và Lan Ngọc sẽ không còn bao giờ gặp lại nữa.

Ở khách sạn bãi biển Long Hải có một người phụ nữ đến thuê phòng nói là chỉ ở qua đêm với chồng, nhưng đã qua ba ngày, kể từ khi người chồng đi đó không thấy trở lại, thì bà ta ở miết trong phòng không hề thấy bước ra ngoài nữa bước. Mỗi ngày các hầu phòng vào làm vệ sinh phòng có hỏi chuyện thì bà ta chỉ ra hiệu là không cần gì, rồi sống lặng lẽ như vậy...

Qua ngày thứ tư thì quản lý khách sạn trực tiếp lên phòng hỏi vị khách nữ này coi bà có bệnh gì không, thì phát hiện bà ta nằm bất động. Người ta vội chở bà đi bệnh viện.

May mà cứu kịp thời. Các bác sĩ ở bệnh viện kết luận:

- Bệnh nhân ngất do suy dinh dưỡng, có lẽ mấy ngày liền do không ăn. Ngoài ra còn triệu chứng bị sốc nặng nên thần kinh không ổn định.

Ngày hôm sau thì bà ta tỉnh lại, nhưng cứ luôn mồm gọi tên chồng là Quang và đôi khi còn chấp tay lạy tứ phương tám hướng với lời van lơn một người nào đó tên là Lan Ngọc!

Trong lúc bệnh viện chưa kịp làm thủ tục xuất viện thì các y tá đã phát hiện ra người phụ nữ đó đã biến mất.

Bà ta cũng không trở lại khách sạn. Vài tuần sau, người ở quanh ngôi nhà hoang rất ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà đó sáng đèn. Ban ngày người ta còn thấy một phụ nữ trên bốn mươi tuổi, dáng vẻ rất sang trọng, nhưng lại ăn mặc toàn đen, rất giản dị, thường ra ngồi im lặng ở sân nhà, đưa mắt nhìn ra xa xăm...

Chiều chiều, nếu ai tình ý nhìn vào sân sau ngôi nhà sẽ thấy người này ngồi trước ba ngôi mộ mới đắp, thành kính khấn vái. Những ngôi mộ ấy có lý do chính bà ta đắp lên... Trong những lúc lâm râm khấn, từ miệng bà ta cứ phát ra những cái tên “Quang... Lan Ngọc...”

Người phụ nữ ấy chính là vợ sau của Quang. Bà ta làm công việc này hình như là theo một mệnh lệnh của ai đó, hoặc cũng có thể là do tự nguyện...

Có điều lạ mà chính những người ở xung quanh cũng nhận ra, ngôi nhà hoang mà trước đây họ thường gọi là ngôi nhà ma, thì nay lại chẳng có một hiện tượng nào khác thường, kỳ bí...

Người phụ nữ ấy vẫn ngày ngày lặng lẽ sống và không hề thấy bà ta bước ra khỏi cổng nhà. Thỉnh thoảng có người mang thức ăn tươi sống tới cung cấp, rồi ra về, chứ không bao giờ được cho vào nhà...

Mười Ba Oan Hôn

Dọn về ngôi nhà mới mua được hai tháng, nhưng hầu như chẳng đêm nào vợ chồng chị Lành ngủ được yên giấc. Nhất là chị Lành, hễ chợp mắt được một vài giờ thì vào lúc nửa đêm, y như là chị phải giật bắn người, ngồi bật dậy, ngơ ngác tìm quanh bởi cảm giác như có ai đó đang có mặt trong nhà. Có lần anh Lành hỏi, thì chị nói:

- Vừa rồi có ai nắm chân em lay thật mạnh, mà cái tay ấy lạnh như nước đá!

Anh Lành cũng nói:

- Thì tui cũng vậy, hồi nãy như có ai đó ngồi đè lên bụng tui, tức thờ muốn chết mà kêu không được!

Thế hai vợ chồng lại thức. Mà thức thì không sao, hễ ngủ lại thì thế nào cũng gặp những chuyện kỳ lạ như vậy. Suốt mấy đêm liền như vậy, cuối cùng chịu không nổi anh Lành mới đi tìm một người lớn tuổi trong xóm để hỏi thăm. Sau khi nghe anh kể đầu đuôi, chú Tư Ân trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Tao nói thiệt, không riêng vợ chồng tui bây. Ngôi nhà đó từ lúc mới cất từ 3 năm trước, chưa ai về ở được quá sáu tháng!

Hai Lành nghe lạnh cả người. Anh lo sợ hỏi:

- Chuyện ra sao chú Tư?

Chú Tư Ân kể rành rọt:

- Tui bây không hỏi nên người ta không nói, sợ tui bây nói là dân ở đây nhiều chuyện. Nhưng nay đã như vậy rồi thì tao kể hết cho nghe. Ngôi nhà đó ngay từ lúc mới cất thì đã gặp chuyện như vậy rồi. Nói thẳng ra, nhà đó có ma!

Hai Lành càng lạnh lung hơn:

- Trời ơi, nói vậy đó là... ma sao! Thảo nào tay chân nó lạnh như... xác chết!

Chú Tư Ân kể tiếp:

- Hồi năm ngoái cả gia đình sáu người trong một đêm khi đang nằm ngủ trên giường đã giật mình tỉnh dậy và... thấy mình đang nằm phía sau nhà như có ai khiêng ra lúc họ ngủ! Mà không phải một lần, mấy đêm sau cũng y như vậy. Đến ngày thứ ba thì không ai còn dám ngủ trong nhà nữa, phải đi ngủ nhờ nơi khác, thì không có gì xảy ra nữa. Chịu không nổi, họ treo bảng bán nhà. Gần cả năm không ai dám mua. Xui rủi thế nào tụi bây lại về đây mua.

- Nhưng có ai biết tại sao lại có ma như vậy không chú?

Chú Tư Ân cười khà khà:

- Nếu biết thì còn nói gì nữa!

Tuy vậy, lúc Hai Lành sắp ra về thì chú Tư kéo lại, nói khẽ:

- Điều này tao chỉ nói riêng với mày thôi, đừng kể lại với ai chuyện là vậy...

Chú ngừng lại, nhìn quanh như sợ có người nghe:

- Nghe nói dưới nền nhà, chỗ phòng ngủ của tụi bây ngày trước có mấy nắm mồ...

Vừa nghe kể tới đó Hai Lành đã đứng bật dậy lên:

- Hèn chi có lần con nghe có tiếng người kêu vọng lên từ dưới đất!

Chú Tư đứng lên và ra dấu cho Lành theo mình:

- Mày muốn biết thêm thì đi theo tao.

Hai Lành bước theo mà trong lòng ngổn ngang những câu hỏi. Tới chỗ bìa rừng, nơi có con suối cạn chảy qua, chú chỉ tay và hỏi:

- Đã lần nào mày xuống dưới lòng suối này chưa?

Hai Lành lắc đầu:

- Từ ngày về đây, ngoài khu vườn nhà con, con chưa từng đi tới đâu cả. Và lại, thấy dòng suối cạn nước, con đâu có hứng thú mà xuống đó.

Nghe Lành đáp thế, chú Tư Ân muốn nói điều gì đó, nhưng chợt có người gọi ới ới phía sau:

- Anh Lành! Anh Lành!

Hai Lành hốt hoảng:

- Con vợ con. Chẳng hiểu nhà có chuyện gì?

Lúc ấy vợ Hai Lành chạy tới, chị ta mặt mày tái mét:

- Về nhà mau lên, má.. má có chuyện rồi...

- Má sao rồi?

Chị Lành vẫn còn chưa bình tĩnh:

- Má... bị... bị ma bắt đi rồi!

Chú Tư Ân cũng ngạc nhiên:

- Ma bắt thế nào?

Lúc ấy vợ Lành mới nói rõ hơn:

- Tui đi chợ về tới thì nghe mấy đứa nhỏ nói bà nội ngủ từ sáng tới giờ chưa dậy. Đoán là có chuyện không lành, tui gõ cửa phòng bà già thì không nghe trả lời, cửa lại cài then bên trong. Hoảng quá tui kêu ông Lành thì chẳng thấy đâu, phải nhờ mấy đứa ở nhà bên phá cửa phòng vô, chẳng thấy bà già đâu, trên giường chăn màn còn nguyên!

Hai Lành nắm tay vợ chạy bay về nhà. Đúng như lời vợ kể. Hai Lành tìm khắp phòng chẳng phát hiện điều gì khả nghi. Còn đang hoang mang thì từ bên ngoài có tiếng của ai đó gọi:

- Ra mà khiêng bà Tám vô ngay!

Cả nhà chạy ra thì thấy hai người hàng xóm khiêng một người trong tình trạng giống như xác chết. Vừa nhìn thấy, Hai Lành đã kêu lên:

- Má!

Hai người hàng xóm kể:

- Lúc đi hái cà phê về, ngang khu rừng lồ ô thì tui tui thấy bà Tám nằm trong bụi gai, hình như đã mê man từ lâu rồi.

Cả nhà lay gọi thật lâu bà mới tỉnh lại, vừa nhìn thấy người chung quanh bà la hoảng lên, rồi bò lê, lúi vào vách nhà như đang sợ hãi tột độ. Hai Lành phải lên tiếng:

- Con đây mà. Má sao vậy?

Nghe tiếng con, bà Tám càng sợ hơn, bà đưa hai tay lên lay lia lia, vừa van xin:

- Đừng... đừng hại tui! Tha cho tui...

Chú Tư Ân đứng bên ngoài quan sát nãy giờ, nhẹ lắc đầu rồi đi thẳng về nhà. Chùng như có điều gì đó chú chưa nói ra...

Nghe Hai Lành báo tin sắp dọn nhà đi, chú Tư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hôm qua tao muốn kể cho mày nghe chuyện này, nhưng chưa kịp. Bây giờ tao hỏi thiệt, mày sợ hồn ma rồi phải không?

Hai Lành nhìn ông, ngạc nhiên:

- Sao chú hỏi vậy? Ma thì ai không sợ. Nhất là những chuyện vừa xảy ra đó, theo chú chẳng lẽ không đáng sợ sao?

- Đáng sợ, nhưng tao thấy chưa đến nỗi phải dọn nhà đi. Bởi để ý điều này hầu hết những người ở trong nhà mày trước đây, rồi tới mày nữa, đã có ai bị ma hại chưa?

Hai Lành chau mày:

- Hình như là chưa. Nhưng không có nghĩa là sẽ không bị. Như chuyện má con hồi chiều, theo bà kể lại thì lúc đang ngủ thì dường như có ai đó khiêng lên, chạy như bay trong không trung rồi ném vào nơi nào đó. Họ đông lắm, có đến hơn chục người, đứng vây quanh má con như chục ăn tươi nuốt sống, nói là má con chiếm nhà của họ, phải dời đi ngay, nếu không thì...

Kể đến đây Hai Lành chột rùng mình, người ớn lạnh và không dám kể nữa. Hỏi thì anh ta giọng run run nói:

- Như có ai đó muốn bóp cổ con!

Chú Tư Ân cũng chột rùng mình, chú bảo:

- Chuyện không đơn giản như tao nghĩ. Thôi, mày về lập mâm nhang đèn bày ra ở giữa nhà, để tao cúng vái cho.

Tôi đó đích thân chú Tư Ân khẩn vái. Hai Lành nghe được trong những câu khẩn có nhắc tới vong hồn ai đó gọi là Cậu Ba, mợ Ba, thì kinh ngạc lắm, đợi sau buổi cúng Hai Lành liền hỏi:

- Cậu mợ Ba nào vậy chú Tư?

Tư Ân chờ cho những người hiếu kỳ về bớt, lúc ấy mới hạ giọng kể:

- Cách đây trên mười năm, xóm này còn là một bãi đất hoang, đã xảy ra một câu chuyện mà tới giờ nhắc lại tao còn rùng mình...

Chú vừa nói đến đó thì bỗng đèn đóm trong nhà vụt tắt hết, cả mâm đồ cúng cũng như có ai đó xô ngã, đổ tung toé!

Khi đốt được đèn lên thì Hai Lành kinh hoàng khi thấy chú Tư Ân ngã lăn ra, miệng trào máu tươi!

Tuy vậy tính mạng chú không sao. Lúc bình tĩnh lại, chú lẳng lặng bước ra khỏi nhà, ai hỏi gì cũng không nói.

Đêm đó chẳng một ai trong gia đình Hai Lành dám ngủ. Bỗng đến hơn canh ba thì bỗng nghe có tiếng khóc của ai đó văng vẳng bên tai. Càng lúc tiếng khóc càng rõ hơn, nhưng không phải phát ra từ bên ngoài, mà hình như ở ngay trong nhà. Người này nhìn người nọ, chẳng ai khóc mà hầu hết đều sợ hãi. Nghe kỹ lại, bỗng vợ Hai Lành chỉ xuống đất, thều thào:

- Ở... ở dưới đó!

Hai Lành cũng nghe vậy. Sợ nói ra bà mẹ và mấy đứa con sợ, nên anh kê tai vợ nói khẽ:

- Có khi nào... ở dưới có mộ không?

- Dưới mộ?

Cả hai đều rùng mình, nhưng họ không có thì giờ để nghĩ ngợi thêm nữa, bởi vừa khi ấy chiếc giường ngủ của họ bỗng rung lắc dữ dội và rồi chúng đổ sụp xuống làm vợ chồng con cái đều bị bắn tung ra nền nhà.

Mấy đứa bé khóc thét lên vì sợ. Và cũng từ lúc đó tiếng khóc lạ từ dưới đất cũng im bật. Vợ chồng Hai Lành bò dậy, vừa định kéo các con mình ta thì chợt tiếng khóc lại vang lên, mà lần này nhiều giọng cùng cất lên một lượt, nghe rùng rợn lạ thường!

Hai Lành bình tĩnh hơn vợ, anh nói khẽ:

- Em ở đây với mấy đứa nhỏ, đừng làm gì kinh động, để tôi ra ngoài này...

Chạy thẳng tới nhà chú Tư Ân, vừa gặp chú từ trong nhà ra, Lành nói liền với chú ý định của mình. Nghe xong chú Tư có vẻ tán thành, nhưng vẫn còn ngại:

- Tao là người không biết sợ, nhưng hôm qua tự nhiên bị hộc máu rồi về nhà tao bị sốt suốt đêm, làm cho tao lo... Nhưng mà được, tao sẽ cùng làm với mày.

Chú đi huy động thêm năm sáu người nữa rồi cùng kéo tới nhà Hai Lành. Theo ý chú, Hai Lành bảo vợ thịt ngay con gà trống cồ, dọn một mâm hoa quả thịnh soạn, đồng thời đi mời khá nhiều bà con gần đó tới cùng chứng kiến.

Lời khẩn của chú Tư Ân, bà con ai cũng nghe rõ:

- Tôi, Nguyễn Văn ần, thường gọi Tư Ân, nay đứng trong nhà của Hai Lành, có mặt cả bà con chòm xóm chứng kiến, tôi xin thành kính dâng chút lễ mọn, cùng tấm lòng thành, kính xin các vong hồn uổng tử, những vị đã thác và chôn thân ở chốn này, xin hãy về đây chứng giám cho sự biết lỗi của gia đình Hai Lành và cả thôn chúng tôi, mà rộng lòng hỉ xả, đừng hiển linh ra oai nữa. Hãy cho phép chúng tôi khai quật và đem hài cốt quý vị lên, để chúng tôi mai táng một nơi khác đàng hoàng hơn, trang nghiêm hơn. Nếu quý vị bằng lòng thì xin thể hiện bằng cách thổi tắt ngọn đèn chình giữa ba ngọn đèn cây đang cháy đang cháy. Được vậy chúng tôi xin một lần nữa dâng lên quý vị ba lạy.

Chú và cả nhà Hai Lành đều cúi lạy rất thành kính. Những người đứng xem gần đó cũng đồng lạy theo. Và... thật lạ lùng, ngọn đèn ở chính giữa tự dưng tắt phụt, trong khi hai ngọn kia vẫn cháy!

Chú Tư Ân reo lên:

- Được phép rồi!

Chú ta hiệu cho hơn chục người dùng cuốc xuống bắt đầu đào bới ngay chỗ giường ngủ của Hai Lành. Lúc đầu có lẽ còn e ngại, nên một số người chưa dám đào bới thẳng tay, sau vài phút, khi thấy không có chuyện gì xảy ra, họ mới bắt đầu đào cật lực.

Đào xuống khoảng hơn nửa thước thì một người kêu lên:

- Có cái gì giống như.. nắp quan tài!

Đích thân chú Tư ần soi đèn nhìn kỹ rồi nói:

- Anh em nhẹ tay thôi, đừng làm kinh động người đã khuất.

Sau vài phút nữa thì chính người phát hiện lúc nãy lại nói:

- Hình như không phải nắp hòm... chỉ là một miếng ván lót ngang thôi.

Họ kéo được tấm ván đó lên thì lộ rõ cả một đống xương trắng toát, phản chiếu dưới ánh đèn!

Hai Lành nói to:

- Xương người!

Chú Tư án nhìn cảnh tượng trước mắt, ông lẩm bẫm:

- Đúng là cảnh ngày xưa rồi...

Từ đó đến mười giờ sáng, họ đưa lên mặt đất gần trọn vẹn mười bộ xương người. Nhiều người đã mệt nên muốn ngưng đào, mà theo họ như thế chắc là đủ rồi, Nhưng Tư Án chưa chịu:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì tới mười ba bộ xương mới đủ!

Ai cũng ngạc nhiên:

- Sao ông biết?

Tư án nghiêm giọng:

- Vụ thảm sát mười ba người trong một gia đình tại chôn này cách đây mười một năm, nhưng do ngày đó, trong số bà con đây không ai có ở đây, nên không biết. Còn tôi, là người duy nhất che chối giữ rầy nên đã vô tình chứng kiến từ đầu đến cuối... Đúng là phải mười ba mạng người!

Các tay đào đất lại tiếp tục đào và quả nhiên, đến hơn mười hai giờ trưa hôm đó thì họ đã lấy lên được mười ba bộ xương hài cốt không thiếu một lòng xương.

Vợ chồng Hai Lành do không dư dả, nên chú Tư Án vận động bà con góp thêm vô được một số tiền để đi mua quan, quách về khâm liệm, đem mai táng ở đình đôi trọc gần đó. Đến chiều tối đó thì mọi việc hoàn thành. Một buổi cúng mả mới diễn ra, tuy không linh đình lắm, nhưng cũng rất trang nghiêm.

Chú Tư án kể lại:

- Ban đầu tôi không biết họ là ai. Chỉ biết lúc đó là nhá nhem tối, sau khi đi rầy về, tui đang lui cui nhóm lửa định nấu cơm thì chợt thấy có ánh đèn pha từ ngoài đường cái rọi thẳng vào, ánh sáng đó báo cho tôi điều chẳng lành, nên

nhánh tay tôi dụi tắt bếp lửa, núp trong chòi xem động tĩnh. Một lát sau thì một chiếc xe tải lớn bám đầy bùn đất, chúng tỏ nó từ xa đến, từ từ chạy vào phía rẫy. Cũng may là nó không cán phải cái chòi lá của tôi và cũng nhờ vậy họ không phát hiện có người rình thấy mọi việc...

Chiếc xe tải sau đó tắt hết đèn, rồi từ trên xe nhảy xuống bốn người đàn ông. Trên tay những người này đều có súng, ngoài ra có hai người còn cầm theo dao, cuốc, búa, dao... Người thứ năm, tới sau đó chừng mười phút, xem ra mới là người cầm đầu của nhóm kia. Tên này nói gì đó, hình như là ra lệnh. Lập tức bốn tên trước đó mở bửng sau của thùng xe và lôi từ trong đó ra nhiều cái bao cột kín miệng. Ban đầu tôi tưởng đó là bao hàng hoá, nhưng sau đó thì nhận thấy nhiều bao tải đó nhúc nhích, cựa quậy và còn phát ra những tiếng kêu như kêu cứu! Lúc này thì tôi đã hiểu. Nhưng khi hiểu, tôi lại càng run khi nghĩ tới số phận mình...

Đằng kia, bốn tên cầm súng, đưa súng lên, nhưng thay vì bắn, chúng trở báng súng đập mạnh vào từng bao. Cứ mỗi lần đập thì có những tiếng rú không phát ra được, do bị nhốt chặt trong bao, nên âm thanh kỳ dị, thê thảm lắm! Cứ thế, lần lượt mười ba chiếc bao tải đều chịu chung một số phận. Chúng kiên tới phút đó thì người tôi lạnh toát mồ hôi, thần khí biến đi tự lúc nào rồi... vừa hoang mang thì chợt có đứa trong bọn chúng la lên:

- Hình như có cái chòi đằng kia!

Dù gằn như đã kiệt sức vì sợ, nhưng bản năng sinh tồn đã khiến tôi bò lết được ra khỏi chòi, rồi cứ thế tôi thoát chạy, chạy và chạy... Cho đến lúc nào đó tôi ngất đi...

Khi tỉnh lại thì tôi thấy mình nằm bên một dòng suối. Có lẽ nhờ nước suối mát đã giúp tôi tỉnh lại. Chẳng biết tình hình ở chỗ chòi ra sao, tôi thắc mắc, nhưng với sức lực lúc ấy tôi đành nằm đó chờ... Ngày hôm sau khoẻ lại tôi định mò về, nhưng khi đi tới vạt rừng gần rẫy thì tôi phát hiện ra chiếc xe tải vẫn còn đậu ở đó, nên không dám về, tôi quay lại cánh rừng già và ở đó đến ba, bốn ngày sai...

Lúc tôi quay lại lần nữa thì hơi ôi, cả một vùng rừng rộng lớn, trong đó có cái chòi và rẫy của tôi đã bị ai đó đốt sạch. Lăn tìm mãi tôi cũng chẳng tài nào nhận ra chỗ cũ là chỗ nào. Hình như bọn người gây án xong đã đốt để phi tan!

Như thế là ý định định báo làng chuyện đã chứng kiến tôi đành để trong lòng. Muốn bỏ đi để không bị ám ảnh, nhưng tứ cố vô thân, lại không có tiền bạc, nên cuối cùng tôi đành phải ở lại đây. Dựng một cái chòi khác ở tạm. Rồi lần lần những năm sau bà con mình tới định cư càng lúc càng đông. Tôi cũng không biết những cái xác người bị giết ngày ấy được chôn ở đâu và bọn người gây án là ai... mãi mấy năm gần đây tình cờ khi đi qua làng bên, tôi nghe có

người kể rằng, khoảng thời gian đó có một vụ tranh chấp hàng hoá buôn lậu mà nguyên đoàn người đi từ thành phố lên đã bị chặn lại bởi một chiếc xe tải của bọn côn đồ và sau đó chúng đã bắt hơn chục người trong đoàn mang đi biệt tích... nghe vậy tôi nghi có liên quan tới vụ mình chứng kiến, nhưng cũng không dám nói ra. Cho đến khi ngôi nhà này xảy ra nhiều hiện tượng kỳ lạ, khiến những gia đình trước đây phải bỏ đi thì tôi mới nghi ngờ. Không ngờ nó lại đúng. Chính những người bị hại ấy đã được chôn chung trong một nấm mồ ở đây!

Nghe chú kể xong ai nấy đều rùng mình, bất giác có người khóc ngất lên!

Những ngày sau đó, gia đình Hai Lành ngủ được yên giấc, không hề thấy bất cứ hiện tượng nào nữa. Ban đầu sau khi khai quật hài cốt xong, vợ Hai Lành cũng còn lo, nên bàn với chồng là nên bán nhà, đi chỗ khác để làm ăn hơn. Nhưng Hai Lành nói:

- Mình đã được người khuất mày khuất mặt chấp nhận cho ở lại rồi, thì còn lo gì nữa. Theo tui, biết đâu chính ngôi nhà này sẽ giúp cuộc đời mình đi lên không chừng.

Đúng như ước mơ của Hai Lành, mấy mùa rẫy liên tiếp nhà anh trúng vụ, hết cà chua rồi đậu leo và mới nhất là vụ cà phê trúng chưa từng thấy. Chỉ ba năm sau ngôi nhà cũ đó được thay bằng ngôi nhà đúc hai tầng thật khang trang. Nếu ai để ý sẽ thấy ngay trong nhà, ngoài bàn thờ tổ tiên, Hai Lành còn có một bàn thờ khác, trên đó có mười ba bát nhang mà lúc nào cũng ngát hương thơm.

Câu chuyện về mười ba bộ hài cốt hay mười ba oan hồn được truyền miệng khác xa với trước đó..

Xác Ai Trong Quan Tài

Buổi tối đêm ba mươi, trời tối ngửa bàn tay không nhìn thấy, nên bác ba chủ nhà gọi con gái:

- Đốt cho ba cây đèn coi, con út.

Lát sau cây đèn dầu loại lớn được mang lên đặt giữa bàn. Quanh bàn đã có năm người, nhìn một lượt, bác Ba ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, thằng Sáu Sự đâu không thấy?

Một người lên tiếng:

- Hồi nãy nó nói mình nhậu nhưng ít mỗi quá nên nó xách chĩa ra đồng kiếm vài con ếch về nướng.

- Có lý à ghen!

Vừa lúc đó đã có tiếng từ sau vườn vọng tới:

- Mấy cha ở đó nói dóc hoài, chẳng ai đi kiếm mỗi hết!

- Thằng Sáu Sự về kìa!

Sự bước vô với xâu ếch khá nặng. Bác ba khen:

- Thằng giỏi đa! Tao mà còn con gái lớn cũng dám gả cho thằng này lắm a!

Sự chỉ vô trong:

- Còn chớ sao không, bác ba.

- Hết rồi mà. Con Tư tao gả gồi năm ngoái, giờ chỉ còn con út, nó mới có 15 tuổi...

Ai đó nói thêm:

- Thằng Sự giỏi làm, kiếm chừng vài chục gạ lúa là nuôi con út đủ lớn lồi, lo gì chú Ba!

Mọi người cười ồ, chột út chột bước ra với đĩa khô nướng, miệng châu ra:

- Ai thềm lớn!

Chú Ba điềm mặt từng người:

- Đứa nào muốn có mỗi nhậu bữa nay thì đừng có lộn xộn với nó!

Lại một tràng cười nữa vang lên. Sáu Sự xách xâu ếch đi thẳng ra nhà sau định cùng làm với út chột thì bị phát hiện, nhiều người cùng la lên:

- Bác Ba làm trọng tài mà thiên vị quá, ai chịu!

Chú Ba trợn mắt:

- Ai thiên vị ai tụi mà?

- Thì chú thiên vị thằng Sáu Sự. Nó ỷ kiếm được rồi rút ra sau bếp làm với cô út, sướng quá vậy!

Chú Ba cười khi:

- Nó bắt được ếch đem về thì cùng làm với con út là hợp lý, chớ còn sao nữa? Hồng lẽ cả bọn bây đều muốn xuống bếp sao, hả?

Họ đồng thanh:

- Thà cùng xuống, cùng làm, vậy mới công bằng.

- Thôi đi mấy ông con, cái bếp có chút xiu, cả đồng cùng xuống cho nó sập nhà sập cửa người ta!

- Vậy thì phải xí xum thôi, ai thắng thì được làm ếch cùng út, ai thua thì ngồi đây chờ ăn.

- Ồ, nghe cũng có lý, vậy kêu thằng Sự lên đi!

Chợt chú ba lên tiếng:

- Tao có ý này hay hơn. Thằng Sự mày lên đây tao nói.

Chờ mọi người đồng đủ, chú bảo:

- Ở trại đóng hòm phía sau nhà tao đang có sáu chiếc quan tài vừa đóng xong, vậy lần lượt sáu thằng bây có dám ra ngoài đó không?

Họ đều là thợ mộc, chuyên đóng quan tài gia công cho nhà chú Ba, vậy thì việc này đâu có gì là ghê gớm... Sáu Sự cười to:

- Chú ba không nhớ là có lần trời lạnh quá con còn chui vô đó nằm rồi ngủ quên hay sao. Nhắm nhò gì chú!

Việc ban ngày ban mặt tại bây là làm ngoài đó thì khác, còn bây giờ là đêm tối. Tao đổ sáu thằng bây, mỗi thằng cầm một cây đèn cầy ra đặt vào trong quan tài rồi vô đây, đèn của ai không tắt và đặt đúng tâm điểm nhất thì người đó thắng cuộc, tao sẽ xem xét để mai một gã con út cho đũa đó!

- Dễ ợt!

Sự đành đi trước và được mấy người kia đồng tình. Anh cầm theo đèn và tự tin bước ra phía sau. Xưởng mộc cách nhà ở khoảng năm mươi bước chân buổi tối không thấp đèn nên khi ánh đèn rọi vào nhìn thấy những chiếc quan tài nằm san sát bên nhau, nếu ai yếu bóng vía ắt phải rùng mình. Nhưng đã quá quen,

nên anh đi thẳng tới chiếc quan tài trong cùg, để chứng tỏ mình không sợ, rồi bình tĩnh gỡ nắp quan tài ra, đặt cây đèn vào giữa tâm điểm và lùi bước.

Đi qua một, hai, đến cái quan tài thứ ba thì chợt có một bàn tay mềm mại, lạnh như băng từ trong nắp áo quan thò ra và nắm chặt lấy Sự!

Sáu Sự chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị kéo ghì về phía quan tài. Sức kéo của bàn tay nhỏ nhắn kia vậy mà mạnh đến nỗi Sự bỏ nhào và rơi tồm vào bên trong chiếc quan tài đã mở nắp sẵn!

Sự không còn hay biết gì nữa.

Ở trong nhà mọi người chờ. Năm phút, mười phút rồi gần hai chục phút... Sốt ruột quá nên có ai đó nói:

- Thằng này sợ quá dám trón về nhà luôn lắm a!

Chú Ba có vẻ bênh Sự:

- Thằng trời đánh búa không chết như nó thì sợ gì. Chắc là...

Chờ đến nửa giờ vẫn không thấy Sự trở ra, lúc ấy mỗi người một cây đèn, cùng chạy ra xướng mộc. Họ nhìn thấy cây đèn cây vẫn còn cháy, nhưng không thấy Sự đâu. Chợt có người kêu lên:

- Có cái gì ló ra từ quan tài này nè!

Mọi người nhìn thì thấy chiếc quan tài thứ ba ló ra một vạt áo trắng. Chú Ba có linh tính chẳng lành, chú nhanh tay kéo nắp áo quan ra và mọi người đều kêu lên:

- Thằng Sự!

Sáu Sự nằm im trong quan tài, trên mình còn phủ một chiếc áo phụ nữ toả hương thơm phức!

Cũng may, sau khi được chở vô bệnh viện, Sự được cứu sống. Tuy nhiên kể từ lúc ấy đầu óc Sự không còn được bình thường như trước. Vừa mở mắt ra, Sự đã hốt hoảng chộp vào khoảng không, kêu gào rất lạ:

- Nàng đâu rồi, nàng ở đâu? Kia, hãy lại đây cùng ta... lại đây đi

Bà Hai, mẹ của Sự lo sợ gọi con:

- Má đây con. Má đây.

Nhưng hầu như Sự không còn nhìn thấy ai, mắt hướng về khoảng không như tìm kiếm ai đó. Và bất ngờ, như vừa nhớ ra, Sự gọi to:

- Thấm ơi!

Ai nấy đều ngơ ngác, bởi đâu biết Thấm là người nào? Còn Sự, sau khi kêu, anh nhảy xuống đất và chạy bay ra cửa, rồi cứ thế mà cắm đầu chạy như điên. Những người đuổi theo phía sau chẳng tài nào đuổi kịp.

Sự chạy về hướng Tây, hết xóm nhà đông đúc, cuối cùng rẽ vào một đường vắng rất ít nhà cửa. Tuy nhiên, như có lực vô hình nào đó đưa đường, Sự quẹo vào ngõ một ngôi nhà ngói ba gian nằm lọt giữa những hàng cây um tùm.

Người trong nhà bước ra hỏi:

- Anh kiếm ai?

Sự đáp rất ngang tàng:

- Thấm đâu?

Người nhà vừa hỏi là một phụ nữ trung niên, vừa nghe Sự hỏi tên Thấm đã quay vào trong gọi lớn:

- Chị Tươi ra coi nè!

Người đàn bà lớn tuổi hơn, chừng như là chủ nhà, từ trong bước ra nhìn Sự từ đầu đến chân, cất tiếng hỏi:

- Cậu kiếm ai?

- Thấm đâu? Kêu Thấm ra đây cho tôi, tôi cần gặp Thấm!

Bà chủ nhà tròn tròn mắt nhìn Sự, trong lúc người phụ nữ còn lại thì bước lui mất bước, vẻ sợ hãi. Thấy họ chưa trả lời, Sự lại la lớn:

- Đưa Thấm ra đây cho tui!

Và không kiên nhẫn nữa, anh ta đi thẳng vào nhà. Lúc này bà chủ nhà vừa bước lui vừa kêu lên:

- Ông ơi, ra coi ma quỷ gì đây nè!

Tuy gọi vậy nhưng bà thừa biết giờ ấy ông chồng đâu có mặt ở nhà. Sự chẳng màng đến sự kêu la hoảng hốt kia, anh bước gần hơn đến chỗ chiếc bàn thờ và nhìn lên đó, một bức ảnh chân dung... hình của Thẩm đặt trên đó!

Trước sự bất ngờ của hai người đàn bà, Sự nhảy tới chụp lấy bức ảnh thờ rồi ôm chặt vào lòng như ôm người thân thương của mình!

- Thẩm ơi, anh tìm được em rồi, hãy về nhà với anh, má đang đợi, mọi người đang chờ để dự lễ cưới của tụi mình!

Người phụ nữ nhỏ tuổi lùi sâu vào trong, ôm chặt người kia, giọng như lạc thần:

- Gặp ma quỷ rồi chị Tươi! Lạy đi, nhanh lên!

Hai người cùng sụp xuống lạy lạy lạy để. Trong lúc đó, thì Sự cứ ôm khư khư tấm ảnh và lui bước đi ra ngoài...

Bà Hai, má của Sự và khoảng gần chục người nữa đi theo gần rưng giò mà vẫn không theo kịp Sự. Anh chàng cứ chút chút lại quay lại nói:

- Ráng chút nữa đi, sắp tới nhà rồi đó.

Cuối cùng họ tới trước cổng ngôi nhà ngói ba gian mà hôm qua Sự đã lấy bức ảnh đem đi. Sự giục:

- Vô nhà đi, đàng gái đang đợi!

Trong nhà vừa trông thấy Sự đã hốt hoảng, may là hôm nay có đàn ông ở nhà, Ông chủ nhà Tư Toàn đứng chặn ngang cửa hất hàm hỏi:

- Cái cậu ngang tàng kia, bữa nay tính tới quậy nữa hả?

Chợt nhìn thấy Chú Ba chủ trại hòm cũng có mặt trong đoàn khách. Tư Toàn reo lên:

- Ủa, anh Ba đi đâu vậy?

Nhìn thấy mọi người với mắt, quả trịnh trọng. Tư Toàn ngo ngác:

- Sao có chuyện này?

Lúc này chú Ba mới lên tiếng:

- Thằng Sự con chị Hai đây là người làm công cho tui, bữa nay nó một hai nói má nó phải đem lễ vật đến đây hỏi vợ cho nó. Tui đâu ngờ là nhà anh.

Vợ Tư Toàn chỉ mặt Sự nói:

- Ngày hôm qua chính thằng này tới đây ăn cắp tấm hình thờ của con gái tui chạy đi, chớ cưới hỏi gì!

Mẹ của Sự ngơ ngát:

- Chuyện đó là sao?

Tư Toàn bình tĩnh hơn, mời mọi người vô nhà rồi mới kể:

- Con gái tui tên Thắm, nó chết hồi năm năm trước lúc vừa tròn mười tám tuổi. Tui chỉ có mình nó, chớ còn đứa nào nữa đâu mà gã với cưới.

Sự vẫn mang bức ảnh thờ theo, vừa chỉ vào ảnh vừa cười nói:

- Vợ người ta ở đây mà nói là chết, chết chỗ nào?

Chú Ba liền thuật lại chuyện Sự chẳng biết thế nào mà nhảy vô quan tài rồi ngất trong đó cho chủ nhà nghe... Vừa nghe xong Tư Toàn kêu lên:

- Dám từ chuyện đó lắm!

- Anh Tư nói vậy... là sao?

Tư Toàn kể:

- Cách đây vài tháng, chỗ chôn con Thắm nhà tui bị ngập nước. mộ bị sạt lở, nên tui cho bốc mộ, đổi sang quan tài khác, đem mai táng ở chỗ gò cao hơn. Nghe nói có mấy người thợ đào mộ đã lấy chiếc quan tài cũ đem bán cho một trại mộc nào đó và do áo quan lúc chôn con gái yêu của tôi, tôi đã đóng bằng ván loại tốt, lại dày gấp đôi ván thường, nên có thể thợ mộc nào đó đã xẻ mỏng ván ấy ra rồi đóng thành hai cái quan tài đem bán! Tui nghi chắc là như vậy. Bởi tui nghe nói hề dùng áo quan cũ mà chôn người mới là sẽ có chuyện...

Trong chuyện này chỉ có chú Ba là rõ. Nghe kể chú muốn lên tiếng xác nhận nhưng ngại nên chỉ im lặng.

Thật ra đúng là mấy tháng trước chú có mua của một người buôn gỗ gần chục miếng gỗ gõ mun cu nhưng còn rất tốt và đem về xẻ ra để... đóng hai chiếc quan tài mới! Mà một chiếc tối đó Sự đã ngã vào...

Tư Toàn trầm ngâm một lúc rồi nhìn sang Sáu Sự:

- Chú em này chắc là bị con Thắm nhà tui nhập về hoặc là bị nó ám sao đó...

Một người trong đoàn đi rước dâu khá rành chuyện này, cũng xác nhận:

- Nhẹ thì bị hành xác, đau ốm, còn nặng như thằng Sự đây thì bị hồn người chôn trong quan tài trước ám suốt đời cho đến khi nào... chịu làm đám cưới mới thôi.

Bà mẹ Sự hỏi lại:

- Cưới ai?

- Thì cưới người chết đó chớ cưới ai nữa. Như thằng Sự đây thì cưới... con nhà này!

Chuyện nghe cực kỳ vô lý, nhưng cuối cùng cả hai bên đều đồng ý cho tiến hành hôn lễ!

Tất nhiên chỉ là hình thức. Nhưng cũng có đủ lễ lạy bàn thờ tổ tiên, lạy người sống và trao quà cưới, lễ rước dâu. Tất cả đều chỉ một mình chú rể Sáu Sự đóng vai. Trong lễ rước dâu, lần đầu tiên người ta thấy cô dâu đi bên cạnh chú rể chỉ là... bức ảnh chân dung!

Lạ một điều là kể từ sau “lễ cưới” đó, Sự lại tỉnh táo như trước. Mọi người ai cũng mừng. Chỉ có cô út con chú Ba là hơi buồn. Hiểu ra mới biết, dù âm thầm nhưng út đã có cảm tình với anh chàng Sáu Sự thật thà như đấm kia. Phải chi không có chuyện oái oăm đêm đó thì...

Cô út ngồi khóc một mình...